

9- Truyện Phật Nói Pháp Và Xuất Gia Cho Hai Vị Vua

Một thuở nọ, Đức Phật ngự tại khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc thuộc nước Xá-vệ.

Bấy giờ, có hai vị quốc vương thường hay tức giận tranh chấp với nhau, giết hại nhiều dân chúng. Vua Ba-tư-nặc thấy hai vị vua ấy cứ trôi lăn trong chỗ sống chết, sợ rằng khó có thể cứu vớt. Từ trong chỗ sống chết muốn được sự hòa giải giữa hai quốc vương, vua Ba-tư-nặc liền đến gặp Phật, bước tới dưới chân Đức Phật rồi lui ngồi sang một bên, bạch Phật:

–Thưa Thế Tôn, hôm nay Như Lai là Đấng Pháp Vương Vô Thượng, quán sát chúng sinh có chúng sinh nào bị khổ nạn thì đến cứu giúp, có khả năng hòa giải sự tranh chấp. Nay, hai vị quốc vương thường chiến đấu với nhau gây nhiều thiệt hại, kết oán thù đã lâu chưa hòa giải được. Cúi mong Đức Thế Tôn từ bi hòa giải cho hai vị vua ấy, để họ không tranh chấp với nhau nữa.

Đức Phật liền chấp nhận. Hôm sau, Đức Phật đắp y ôm bát, dẫn các Tỳ-kheo đến vườn Lộc dã, nước Ba-la-nại.

Lúc ấy hai quốc vương đang dàn trận đánh nhau. Trong đó, một quốc vương vì yếu hèn sinh tâm rất sợ hãi bèn lui về chỗ Phật ngự, đánh lễ dưới chân Phật rồi ngồi sang một bên.

Đức Phật liền nói bài kệ vô thường cho vua nghe:

*Có cao rồi có rơi
Có thường rồi có hoại
Có sinh phải có chết
Có hợp ắt có tan.*

Quốc vương nghe Đức Phật nói kệ xong, tâm ý mở tỏ chứng quả Tu-đà-hoàn, liền ở trước Phật cầu xin xuất gia.

Lúc ấy Đức Phật bèn gọi:

–Lành thay, Tỳ-kheo!

Bấy giờ quốc vương râu tóc tự rụng, thân mặc pháp phục, liền thành Sa-môn, siêng năng tu tập, chứng quả A-la-hán.

Quốc vương thứ hai nghe tin Phật đã hóa độ vị vua kia và cho xuất gia, trong lòng thanh thản không còn lo sợ gì. Vua cũng đến chỗ Phật, đánh lễ chân Phật rồi ngồi sang một bên, nghe Phật nói pháp, trong lòng rất vui mừng và thỉnh Đức Phật, Phật liền hứa khả. Vua trở về nước mình sắm sửa các thức ăn ngon, thỉnh Phật và chúng Tăng vào cung cúng dường.

Đức Phật và các Tỳ-kheo thọ thực xong, quốc vương liền đến trước Phật phát thệ nguyện rộng lớn:

–Với công đức căn lành cúng dường này, con nguyện ở đời vị lai nếu có chúng sinh mù tối, con nguyện giúp họ được mắt sáng; chúng sinh không nơi nương tựa, con nguyện làm nơi nương tựa; chúng sinh không ai cứu giúp, con nguyện sẽ cứu giúp họ; chúng sinh chưa giải thoát, con sẽ giúp họ được giải thoát; chúng sinh chưa vào Niết-bàn, con sẽ giúp họ vào Niết-bàn.

Quốc vương phát nguyện xong, Đức Phật liền mỉm cười. Từ khuôn mặt Phật phát ra ánh sáng năm màu, ánh sáng này chiếu quanh Phật ba vòng, rồi trở lại nhập vào đỉnh Phật.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Bấy giờ Tôn giả A-nan bước ra bạch Phật:

–Như Lai là Bậc đáng tôn trọng, Ngài không bao giờ mỉm cười một cách vô cớ, vậy có việc gì khiến Như Lai mỉm cười như vậy? Cúi mong Đức Thế Tôn giải thích cho chúng con được biết.

Đức Phật hỏi A-nan:

–Ông có thấy vua Bàn-già-da cúng dường Ta không?

Tôn giả A-nan bạch Phật:

–Vâng. Bạch Thế Tôn, con có thấy.

Phật dạy:

–Nhờ cúng dường Ta nên vị vua ấy không bị đọa vào đường ác, thường sinh lên cõi trời, cõi người thọ hưởng sự vui sướng, qua ba a-tăng-kỳ kiếp nữa, sẽ được thành Phật hiệu là Vô Thắng, độ khắp chúng sinh không thể hạn lượng. Vì vậy nên Ta mỉm cười.

Lúc ấy các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, đều vui mừng thực hành.

M